

— Ценитѣ спадатъ, — прекъсна го студено шуреятъ.

— Търговски маневри! — повтори самоувѣрено Илия.

— Какви маневри бълнувашъ, бре? Вестниците отдавна писаха — спадането е въ цѣлия свѣтъ.

Илия побледнѣ леко, но се съвзе пакъ.

— Ехъ, — махна той пренебрежително. — Пъкъ ако видя че не мога да плащамъ, прѣстъ се не изяда, ще си я върна — и толкова.

— Само гледай да не завлече и нѣщо друго!

Илия заклати глава:

— Тази нѣма да я бжде! — И той изпъна леко мускулитѣ на рѣцетѣ си.

Две-три седмици Илия горѣ въ слаба треска. Но работѣше спокойно умѣрено... Само непрекъснато правѣше смѣтки. Нивата струваше 80,60 лева. За негова смѣтка останаха и всички разноси. Лихвата течеше вече. Всѣки день дългътъ му се увеличаваше съ тридесетъ левчета. Жито можеше да продаде най-рано презъ септемврий. А до тогава ще му се събере да плаща около 90,000 лева. 90,000! Ами ако не може да ги плати? Ами ако удари градушка? Ако хване нѣкоя киша?

„Трѣбва да се работи! Трѣбва да се работи! — повтаряше Илия и се окуражаваше самъ.

Преора два пѣти нивата, и макаръ че бѣше малко нанагорнище, пренесе три четири коли торъ и го разхвърли леко. Колю забележи, че така ползата е малка, трѣбва веднага да се зарови.

— Торъ ми дай ти! — отвърна самоувѣрено Илия.

— Агрономътъ ни разправяше...

— Да разправя на гуглата ми! — изпсува той неопредѣлено. — Слушалъ съмъ го, сѣдналъ до печката, прави си той опити въ разни шишета, а сетне